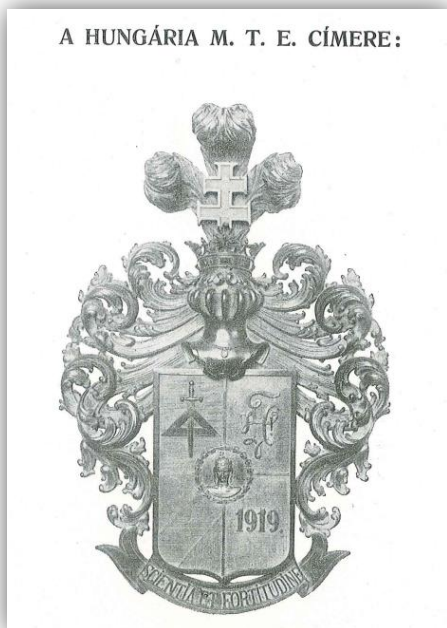


100 éves egyetemi szokások és hagyományrendszer a Műegyetemen



Saját kialakítású régi diákszokások és hagyományrendszer tekintetében az 1782-es alapítású Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem (későbbiekben Műegyetem) sem szűkölködik. A korai évekről eddig még nem találtunk forrást, (elképzeltető, hogy a levéltárban van még ilyen) de 100 évre visszamenően már létezik egy a korra jellemző, az ún. bajtársi egyesületek alapítási hullámának megfelelő szervezetet, a **Magyar Technikusok Egyesülete**. Alapításuk saját írásuk szerint 1920 február 11-re tehető (címerükön az 1919-es év olvasható).

Célja röviden:

„a műegyetemi ifjúságot a magyar nemzeti eszme és a keresztény erkölcsök szolgálatára egységbe tömöríteni.”

Később valószínűleg a csatlakozási lehetőséget kibővítették a műegyetemistákon túlra, mert másutt már ez olvasható:

„a keresztény magyar mérnökök hazafias érzésű tagjait tömöríti impozáns egységbe”

A szervezet egykor több ezer tagot is számlálhatott, egészen 1945-ös betiltásáig. Az Egyesület estélyeket és sporteseményeket rendezett, szakmai folyóiratot adott ki, egyes aktívabb csoportjai még szakkönyvet is szerkesztettek. Rendszerük a régi burschenschaft mintát követte, de egyedinek tekinthető. Különböző szinteket különböztettek meg a tagok számára és lehetőség volt pártoló tagságra is.

Az egyesület élén a „**Magister**” állt, akit az egyesület Nagygyűlése a M. Kir. József-Műegyetem tanárai közül választott. Különböző kritériumoknak való megfelelés után szinteket lehetett lépni a szervezetben. Egységes öltözködésre vonatkozó leírások (sapka, szalag, jelvény) és az avatási szokás menete is fentmaradt a leírásokban. A szokásrendben is szereplő megnevezések:



- a) „Apródok” (juniorok)
- b) „Leventék” (seniorok)
- c) „Öreg urak” (döntinusok)
- d) „Védnökök” (patronusok)

Az MTE tagjaiból 30 csoportot hozott létre, melyek kisebb szervezeti egységként működtek önállóan. Szokásrendszerük a diákszokásokra jellemző összetettséggel működött. Miközben más intézményeknek is megvoltak a saját hagyományos összejövetelei, itt is találunk egyedi elnevezésű programokat (Nagy Gyűlés, Plenáris Gyűlés, Comitium). A tagok között felmerülő vitás kérdések intézésére saját becsületügyi eljárásaik voltak, sőt párbajkódexre is hivatkoznak!



Érdekességgént még álljon itt néhány tisztség elnevezése: *notarius, questor maior, dominus maior, primus, secundus, garabonciás diák stb.* Írásaikból arra lehet következtetni, hogy magyar és hazafias népdalokat, esetleg katona-dalokat énekeltek, valamint ünnepélyes alkalmaknál a Himnuszt.

A Műegyetem tehát szerencsére nem szorul arra, hogy más egyetemek és intézmények hagyományrendszerét utánozza. Kisebbségi kutatómunkával elérhetőek ezek a források és anyagok, melyek arra alkalmasnak ítélt részei feleleveníthetőek. Ezzel párhuzamba állítható egyes debreceni diákok törekvése, akik hasonló kutatómunkák után akadtak

dalokra és leírásokra, melyek alapján sikerült [saját gyökerű](#) szokásokat ismét [feléleszteni](#).

Jelen korunkban a "technikusok" megnyilvánulásaiban talán feltűnőek a keresztény és hazafiasságtól túlfűtött gondolatok, de ne felejtjük, hogy az akkori történelmi és politikai légkör, maga a korszellem teljesen más volt. Becsülendő és az akkori műegyetemi fiatalság tenni akarását jellemezte, hogy a nehéz körülmények ellenére közösségépítő, kulturális és szakmai törekvéseket kívántak megvalósítani.

Minden intézmény büszkesége lehet, ha saját múltját és gyökereit kutatja, valamint azon állva halad a jövő felé. Ez a szokásrend komplexitását tekintve alkalmas arra, hogy az erre fogékony diákok és oktatók számára jó alapot biztosítson és a későbbiekben is erősítse az egyetemhez való kötődés érzését.

Amennyiben a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem valamely karán arra irányuló törekvés lenne, hogy ezen szokásokat felélesszék, úgy igény esetén bővebb információkkal vagy akár még egy "technikus összejövetel" rekonstrukciós létrehozásában is tudunk segíteni.



készült a Kőhattyú megbízásából